

Invenio, extrema propè nox tristissima vita est.
Languida vix vocis sustentat lingua natatus.
At sceleris tanti, Minos, auctorq; caputque,
Aridulas anime fugientis, sperne querelas,
Digna fovi proles. Utinam ne forma placeret
Nunc quoq; seva mihi: poterant solatia fato
Hei mihi crudeli, convicia mittere iusta.
At qui etiam nunc te, nunc, ô mea vita, nitentem
Adspicio in galeâ, atq; equitantis amabile fulgur.
Et si non patrio scidissem vertice crinem,
Nunc quoq; purpurei veniam tibi muneris obses,
Vos verò, ô divi, quorum sunt Fata, voluntas,
Sanguis, ego, vester supremum hac adloquor horâ:
Scylla patris miseri, et patria commune sepulcrum,
Sistite crudeles animos latronis avari,
Ut non quid meritam, sed quid meruisse volentem
Suspendat piceâ, possit sentire, carinâ. (ponti
Sed quid ego hic iterum, quàm, fors, nec cœrula
Æquora aquis, nec terra sinu teget hospita sancto.
Piscibus obscœnis, quorum nunc maximus instat,
Et niveum viridi conspergit marmore corpus,
Esca puella, feror, sola absoluta, undiq; mecum.
Vos ô purpurei juvenis, queis vota medorum
Irrita suspensis necdebant gaudia dictis,
Ecce ego, vester Amor, piceâ suspensa carinâ,
Scylla feror pelago, ventosque atq; æquora lustro,
Hanc pro deciso pœnam, miseranda, capillo
Pròq; meâ solvens, excisâ funditus, arce,
Jam modo vix animam lassò stridore morata,
Tabidâq; in duris convolvens brachia nodis,
Mox nihil, aut ventis commissa fugacibus Aura.
Quod